

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 4 reala.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 18.

CONATO DE SEDUCCIÓ.

No; en Benet no era d' aquests que van pèl món desprevinguts. Quan ell va decidir-se a baixar a Barcelona, comprenent que aquesta era una terra molt diferent de Viladecrachs, prengué la saludable precaució d' informar-se ab lo fill del arcalde, un xicot molt aixalabrat que havia estudiat aquí una pila d' anys, y que sabia perfectament lo cóm y 'l qué de las cosas y tráfechs de la ciutat dels comptes... sense pagar.

—Miréu, Benet,—li deya aquell desbaratat,—Barcelona avuy dia es un petit Paris. Los homes son una cella de calaveras, y las donas... ja m' ho sabréu dir quan tornéu. No més us haig d' advertir que com menos cumpliments gastéu, millor. Quan se 'us posi alguna cosa a tret, no 'us paréu en barras: preneu las vstras midas y... ¿no heu vist may lo Tenorio?

—Si, una vegada, a la comedia de Figueras, quan hi vam anar per la festa major ab en Pepis y 'l Pigat del Estany.

—Pues allá ja 'us ho diuhen ben clá:
«Con oro nada hay que falle.»
Lo demés corra del vostre compte.—

Calculi 'l piadós lector quinas agallas devia tenir en Benet al arribar a Barcelona, portant semblants instruccions.

Pero avants que tot, diguéu qui era aquest home y qué hi venia a fer aquí: ab quatre rasgos tindrem lo retrato dibuixat.

En Benet era un animal, vestit de persona y carregat de diners. Heréu d' una casa riquíssima, criat entre 'ls terrossos, dotat d' una inteligencia reduhida, pero maliciosa, y adornat ab una instrucció tant reduhida com la inteligencia, se trobava en la flor de la edat, sol, independent, dueny de las sévas accions, y sense altres mals-de-caps que vendre las cullitas a son degut temps y cobrar al cap de l' any una pila d' arrendaments.

Un dia, rumiant, aburrit sota una figuera, va concebir l' idea de venirse a Barcelona per divertirshi y gastar un centenar de duros en una quinzanada. Com no tenia rey que 'l manés ni papa que pogués escomunicarlo, del pensament va ferne obra, y l' enemà mateix, després d' haver conferenciat, com ja hem dit, ab lo fill del arcalde, va agafar los trastets y 's va plantar entre 'ls barcelonins, ab una culebra plena de duros y una cara de poca vergonya que feya goig de veure.

Los moviments d' un pajés que 's troba en una ciutat populosa, son més difícils de seguir que 'ls d' una sargantana entre una verdissa.
No sabém, pues, de quina manera va matar los pri-

mers dias de sa permanencia en la capital, si bè 's pot suposar.

Devia passejarse pèl Parque, devia anar al café de l' Alegria, devia rondar pèl moll, devia entrar a la Catedral, devia embabiecar-se mirant los kioscos de la Rambla etc., etc.

Lo cert es que una tarde 'l nostre héroe venia de la part d' arrabal més roig que un perdigot, y després de orientarse, aturat al Pla de la Boqueria, se ficava desaforadament en la barraqueta d' un memorialista.

Lo secretari de tothom se 'l va mirar ab cara de llástima, y senyalantli una cadira va dirli:

—Segui, si es servit.
—Curriente; m' assech, perque la veritat es que vinch molt cansat.—

Y en efecte, en Benet esbufegava com si tot lo dia hagués estat pujant y baixant del campanar del Pi.

—Vosté dirá,—va tornar a insistir lo memorialista, quan lo va veure més tranquil;—suposo que no ha entrat pas solzament per seure.

—No senyor, ja veuré, li explicaré tot y potser ja 'm compendrà.

—Digui, y parli ab tota confiansa: soch un memorialista respectable y comprench desseguida la situació de las personas.—

L' home anava a anyadir:—Y de las bestias,—pero va contenirse, sens dupte a causa de la seva respectabilitat.

—Resulta, pues,—va prosseguir lo pajés, descorrantse l' hermillia,—que acabo de fer una conquista, ó més ben dit, de comensarla a fer...

—Y bè!
—La senyora en qüestió es casada...
—¡Borrango! Aixó ja es més serio...

—Ja li expl caré com ha anat la cosa. Al sortir de la fonda, després de dinar, hi donat un tom per aquests carrers de Déu, que no se acaban may, y al girar una cantonada, 'm veig una dòna, molt guapota y bona mossa, que 'm mirava, dreia dalt de l' acera. ¿Compren?

—Vaja dihent: fins aquí no veig la conquista.
—Ara la veuré. ¡Calla! m' hi dit; ¡aquesta dòna 't mira! Pues endavant... Perque ha de sapiguer que jo hi vingut a Barcelona molt ben informat de totas aquestas cosas. ¿Compren?

—Segueixi: ho comprench perfectament.
—Bueno; vel 'hi aquí que m' hi acosto y li dich:

¡Ay, qu' es guapa! ¡quins ulls més dallonsas!
—Y ella ¿qué li ha contestat?

—¡Oh, res casi bè! M' ha dit: ¡Bestial y ficantse en una entrada se 'n ha anat escala amunt. Pero jo d' aixó no 'n faig cas, perque jo vinch molt ben informat, y sè que las donas sempre 'l fan aquest paperot.

—Molt bè: prossegeixi.

—Llavors jo m' hi acostat a una botiga del davant, y he preguntat si coneixian a aquella dòna que acabava de pujar.

—¿Y qué li ha ndit?
—M' han dit que sí; m' han explicat com se deya, a quin pis s' estava y hasta m' han fet sapiguer qu' era casada. ¿Compren?

—Si senyor.... pero ¿qué voldria ara vosté?

—¡Ay ay! ¡Jo 'm pensava que ja ho comprenia! Vull que 'm fassi una carta.

—Per ella?
—Donchs ¿per qui? ¿per mi?... Una carta bèn dolça, ¿sab?... una cosa ben reixinxolada, en fin, veste ja 'm compren.—

Lo memorialista, esclau del deber, va mirars al tanoca de 'n Benet ab ayre compassiu, y va agafar la ploma: lo pajés va anyadir:

—¿Vol que li dicti jo? D' escriure no 'n sè gayre, pero de dictar... ¡cal... encara 'n sè menos: fassi fassi.

—Si, si; déixiho per mí: comenso, ¿amor mio?

—¡Just! Aixó està molt ben xafat! Ja 's veu que 'n deu sapiguer vosté de fer conquistas.

—No senyor; jo no m' hi dedico... Amor mio: *Estoy enamorado de V., y haré un disparate si no acepta mis homenajes...* ¿Li està bè?

—Si pero... ¿qu' aixó d' homanacas?
—Vol dir requiebro. segueixo. *Ya sé que es V. casada; pero eso no es nin...* obstáculo serio y si V. me ama a mí como yo la amo a V., nos retirémos de su marido y de todo el mundo... ¿Qué li sembla?

—Miri... 'm cau la baba: pòsihi un... quantas cosas més d' aquestas, encara que m' haji de... tar un parell de pessetas.

—Una palabra suya puede hacerme feliz: yo no tengo dinero. Mañana a las cinco de la tarde pasare por debajo de su balcón, y si se compadece de mí, me hace una seña... ¿Cóm se diu vosté?

—Benet Prats, per servirlo.
—Firmo, pues: *Su apasionado amante, Benito Prados...* ¡Ah! ¿Cóm li envia ara aquesta carta?

—Pèl corréu.
—¡Pèl corréu! Miri qu' es esposat. ¿Y si 'l marit se 'n entera?

—¡Cal Diu que aixó no succeheix may: posi, posi la direcció: sè 'l número de la casa y he mirat lo nom del carrer.—

Lo memorialista va plegar la carta ab tota calma, y ficantla dintre d' un sobre, va tornar a sucra la ploma, girantse cap a 'n Benet:

—Digui: ¿cóm se diu la fulana?
—Senyora donya Catarina... no sè l' apellido.—

L' escribent va fer un salt sobre la cadira.
—¿Catarina? ¿Y ahont viu?

—Carrer del Angels, numero setanta dos, pis...

Lo pobre Benet no va poguer continuar. Sense sapiguer com ni perquè, tot de repent va sentir-se rebote per la cara 'l tinter, la ploma, 'l paper, llibres, diaris, la cadira, la taula... tot lo que hi havia dintre la barraca del memorialista, mentres aquest desventurat, arrancant-se 'ls cabells y llansant un raig de cossas al ventre del esporuguit pajés, cridava ab tota la forsa dels seus pulmons:

—Murri, més que murri! Aquesta es la mèva dònal
A. MARCH.

PICADILLO.

Per fi 'l diumenge varen donar *passé* al cólera. Ja era hora. A la Catedral va ser cantat lo *Te-Deum* per la completa desaparició del microbi.

—¿Es a dir, preguntava un foraster, que ja ha mort lo govern?

—No home, ¿qué no sab que 'l govern es immortal?
—Com diu que s' han mort tots los microbis....

—Tots, no: n' hi ha que quedan sempre. ¿Qué no véu que fins per treure 'ls del cólera hem d' engreixar als del presupuesto?

Mentres deya aixó, passava 'l cabildo catedral, en lo qual hi figuran alguns individuos molsuts, frescosos, ben conservats y respectables.

Una senmana avants en lo despaig de l' Alcaldía s' estava discutint si s' cantaria 'l *Te-Deum* d' un mestre que tèn un apellido alemany ó bé 'l del senyor Marraco.

—Protecció als nostres, senyor Coll, deya un concejal.

—L' art no reconeix patria.

—Pero si 's escàndols.

—Es que 'l Sr. Schoenbrunn, va observar un regidor, encare que a jutjar per l' apellido ho sembla, no es alemany: es austriach.

—¿Ah si? diguè un ministerial fins a la monstruositat: donchs are jo proposo que de cap manera s' canti. Si fos alemany nos indisposariam ab lo poble, es cert; pero 'l govern nos enviaria un sach de felicitacions.

Lo cònsul alemany no va assistir al *Te-Deum*. ¿No hi anavan los demès cònsuls? ¿Y donchs per qué no havia de assistirhi 'l de Alemania? ¿Es que la satisfacció dels espanyols 'l hi importa lo que una nota de 'n Cánovas, es a dir res?

—Ah! Qui sab. Tal vegada s' figura qu' entre Espanya y Alemania hi ha *cólera* encare: *cólera femenina*. No ho sè, l' únich que 'm consta es que al menos entre 'ls dos païssos hi ha *quarentena* rigorosa.

La catedral presentava un aspecte magnífich; aixó si de cera no 'n vulgan més.

—No hi ha més cera que la que crema, deya un capellà ensenyant a un seminarista foraster la iglesia.

A un pagés que s' havia assentat a las escalas de una de las capellas que voltan la catedral, li va caure una gota de cera al nas.

—Voto al món, féu pegant un brinco. Ja m' ho deya la dona que si anava a Barcelona m' encerarian.

La comitiva oficial s' assentava en un clós tancat per banchs y escoltat per municipals.

Un d' ells deya, tot contemplant la gent que entrava:

—¿Quants microbis han quedat encare!

—Pero están aislats, va respondre un tranquil.

Molts dels que anavan entre la comitiva oficial, caminavan ab aire triunfal com volguent dir:

—Nosaltres si que 'm som de valents. Lo cólera 'ns ha respectat.

—Pero, Sr. Juliá, no s' hi fassa veure de aquest modo, va dir un que s' ho estava mirant a un tipo dels que hi anavan. Qualsevol que 'l veji creurá qu' es un héroe y que s' figura que no se sab que va passar tot l' istiu a Puigcerdá, aixó si, ab la maleta apunt?...
—Si senyor, apunt per tornar-me'n a Barcelona, si haguès sigut necessari... Vosté mateix ho ha dit.

—No, senyor, no: apunt per anarse'n a la Siberia, si 'l cólera s' presentava a la Cerdanya.

L' endemá cantaren un ofici de morts per las víctimas de l' última epidemia.

—Al menos tinc un consol... de butxaca, deya un senyor a qui se li havia mort la muller feya dos dias; aquest ofici m' estolvia uns funerals particulars.

—Vaja, deya un gendre: no podrà queixarse la mèva sogra: li diuhen ofici a gran orquesta y dos coros. Totas las... sogras tenen sort.

Un altre gendre 'l dia del ofici, a primera hora s' acostá al llit de la seva sogra.

—Mamá—li diguè dolsament.—encare hi es a temps de morirse si vol entrar ab los del ofici.

Un pagés al ficarse a la Catedral, pregunta a un escolá:

—¿Es aquí ahont hi ha 'l cólera de *cos present*?

Lo sortidor de Sant Jordi estava plé de flors artísticament colocadas pèl Sr. Oliva.

Pero las flors encare que satisfán l' olfalo no calman als budells quan roncan.

Aixis es que un pobre treballador sense feyna ni recursos, deya:

—¿No valdria més que lo que 's gastan ab flors y romansos s' ho gastessin ab amaniments?

—Ab amaniments... ¿y per qué?

—Home es molt senzill, per fer un bon arrós. La petxina de la font seria la cassola; las ocas que 's banyan al safreig de aquests claustros las glorias... No falta més que l' arrós, llart y las especies, per fer una arrossada que 'ls àngels de aquests altars hi ballarian. De més a més podria ferse un bon entrant sense cap gasto. Prou gats corren per aquí, per fer una bona cassolada de conill ab such.

—Y com t' hi rebajarias, Toni?

—Si, noy; pero m' haurian de deixarho remullar ab vi de la sagristia.

Ab l' excusa de l' epidemia no han deixat visitar lo cementiri.

—¿Y vosté com ho ha fet, senyor Pau? preguntava ahir a un viudo, al qui se li va morir fa un any la muller. ¿Y aquells propòsits que tenia de passar lo dia davant del ninxo?

—Ja l' hi he passat... sinó davant, darrera, perque conto que la mèva dona després de un any de morta farà com los geperuts que tot s' ho tiran a l' esquena.

—Ay, ay ¿y com s' ho ha fet?

—Davant per davant de la paret del cementiri hont s' escou lo ninxo de la muller hi ha una fonda y allí he passat tot lo dia.

Un diálech entre dos difunts:—Ambrós, aquest any no hi ha coronas.

—Ay, ay ¿y aixó? Que ja s' ha proclamat la re....

—Psit, calla, que 'l ninxo del fiscal de imprenta qu' es aquí sobre, encare está per ocupar.

Un elector me deya:

—¿Sab perque no hi deixan entrar?

—¿Per qué?

—Per no amohinar als morts. ¿Véu que are están fent la rectificació de llistas electorals?

Vaja lectors mèus, are ja ho saben; vinga menjar bolets, caragols, butifarra y de tot lo que 'ns havian privat; no hèm de tenir por del cólera aquest any.

—Gracias a Dèu, me deya un aficionat als bons talls, ara al menos tot s' abaratará.

—Si, deya un cessant, ja poden abaratarse 'ls *artícles*... com no s' abaratin los *cuartos*...

J. REIE Y V.

LICEO.

LA GIOCONDA.—LA AFRICANA.

Será que encare no tothom es aquí; será que durant los mesos que acaban de transcorre casi totas las butxacas van tenir cólera més ó menos intens; podrá ser també que la majoria del públich cregui que no haventhi a la companyia un Gayarre ó bé un Massini, no val la pena de anar a sentir música, es lo cert que la present temporada lirica no ha comensat ab aquell calor, ab aquell entusiasme qu' era de creure y d' esperar.

En los dos primers cassos no hi ha res que dir, ja que en qüestió tant delicada com son los interessos, cada hù s' entén y balla sol; pero en l' últim cas, los que no van al Liceo, permétinme que 'ls diga que no tenen perdó de Dèu.

Sápigán que si 'ls grans tenors son agradables, no son necessaris. Musicalment parlant val mil vegadas més una ópera ben concertada y ben cantada en conjunt, que no un tenor sobre-natural que 's limita a cantar de una manera superior una, duas ó tot lo més tres pessas, descuidant tot lo restant y fent fer, al seu costat, un pobre paper als que 'l secundan.

Molt m' agrada sentir a n' en Gayarre y a n' en Massini; pero m' agrada tant ó més sentir al *Mestre Goula*. ¿Qué! ¿No es ell una notabilitat única? ¿Quants més ne trobaran a Europa que pugan posárseli al costat? ¿Per qué donchs si admirém las facultats de un tenor sens rival, no hem de admirar lo talent de un mestre sens rival també, que tèn sobre 'l tenor la ventatja d' estar present tota l' ópera? ¿Será perque 'l mestre cobra menos que 'l tenor? Llavors confessin que van al teatro per vanitat, per luxo, per tot menos per amor al art: llavors regoneixin que no tenen res de filarmónichs.

Aquestas consideracions se m' ocorren a propòsit de

la *Gioconda*, ópera que ja sè que no ha entrat per l' ull dret al públich barceloni, no obstant de haver sigut rebuda ab gran aplauso en los principals teatros d' Europa.

Pero suposém que la *Gioconda* es deslligada, incoherent y que salta de una cosa al altra desprovista de aquella successió natural que fa que molts óperas s' entengan sense consultar lo llibret, aixó no quita que la *Gioconda* tinga algunas pessas brillants y un últim acte magnífich. De otras óperas menos importants no 'n fá 'l públich tants escarafalls. Pero en la *Gioconda*, aquesta vegada hi ha hagut encare una cosa més notable que l' ópera: l' execució.

Una tiple com lo Theodorini que durant tota la representació se distingüé y qu' en l' últim acte tingué rasgos sublimes; dugas contralts, de las quals la una, la Davivier se porta molt bè, y l' altra, a pesar de trobarse indisposada sapiguè defensarse; un tenor, com en Nouvelli, qu' en la romansa del acte segon posá de relleu que tirava per Massini; un baritono com en Rovirato que demostra palpablement los progressos que ha fet desde l' última vegada que várem sentirlo y que posseheix una veu agradable y ben timbrada; un baix estudiós y també *progressista* com en Meroles, qu' estich segur, qu' encare que volgués no descompondria cap conjunt; uns coros afinats, ben encaixats que saben moures sobre l' escena, y per últim una orquesta sembrant primors y brodant filigranas arrebatada, més bè que conduhida pèl mestre Goula ¿qué més volen los amants de las bellas musicals?

Bah, bah: vostés se quedan ab lo tenor-prodigi; jo 'm quedaré ab lo conjunt-prodigi. Jo fins en lo teatro soch demócrata. A un cantant-rey que deslumbrá, mentres tot lo demès va per portas, prefereixo la multitud republicana quan fa bondat, y consti que 'n fá sempre que ocupa la cadira de la presidencia 'l mestre Goula.

Ab l' *Africana* va debutar un baritono, que ó molt m' enganyo ó sera 'l noy mimat de la temporada. ¿No volian una notabilitat? Donchs aquí 'n tenen una: vajan a sentir a n' en Devoyot. Veu més extensa, més víril y més simpática farà molt temps que no l' haurán sentida. ¿Y quina escola de cant! Alló no es escola, es universitat.

Al tenor Ortisi desitjo sentirlo en otras condicions per judicarlo. Quan un artista está assorat com ho estava ell, fins al punt de mirarse més al públich que no a la prima dona que se li tirava als brassos, hi ha que tenirli consideració esperant que la por li passi. Per lo que vaig sentirlo 'm va semblar que tenia facultats y que sabia emitir notas agudas molt brillants; pero que no lligava prou lo cant y que deslluhiá tots los finals per no pendres lo cuidado de perfilarlos. Lo públich ferós com sempre, y més inclinat a destarotarlo que a donarli alé.

De la Theodorini ¿qué 'n dirém? Ja ho sab tothom que fa una *Africana* perfecta. A aquesta cantant donéuli situacions dramáticas, frasses culminants y deixeu-la cantar.

La Buti va fer una donya Ignés acabada: es una artista que afina y que sent. No es un tros de glas com otras que no més afinan y son aplaudidas.

Respecte a n' en David es lo cantant de sempre: tèn quadratura y tèn més encare, tèn conquistat al públich y *canta sobre segur*.

L' orquesta bè: la direcció magistral.

Are respecte als coros, distingim.

Lo de senyoras intaxable; lo d' homes va donar una refinada, en l' acte tercer, quan era a bordo. ¿Es tant difícil caminar sobre un barco quan no s' hi está avesat!

Aixó vol dir que se 'n van anar de to en lo coro que precedeix a la plegaria. Pero aixó si, van castigarlos, lo públich ab una xiulada y 'l mestre fentlos posar a tots ajenuats per cantar la plegaria. Van cantarla bè, y 'ls van perdonar.

Hi sentit a dir que no hi tornarán may més.

Aquí tenen unas breus impresions de las dos óperas ab que s' ha inaugurat la temporada del Liceo.

Crech que no hi ha motius per queixarse: molt al contrari, n' hi ha més que suficientes per omplir cada nit la casa gran.

Vaja, vaja, animinse y ja que per are no es possible sentir tenors portentosos, acostúminse a saborejar música ben interpretada, que jo 'ls asseguro que també hi trobaran lo compte... y contribuirán a que l' empresari hi trobi 'l seu.

En los demès teatros, *Tenorio* a tot drapo. En Calvo n' ha donat un sens fi de representacions.

Al Ribas han estrenat la tercera part del *Tenorio* escrita per l' inolvidable Bartrina en colaboració ab lo Sr. Arús. Diuhen alguns periódichs que va ser aplaudida: de cullita propia no podém dirne res, perque no varem tenir ocasió de assistirhi.

A *Novedats* s' anuncia per diumenje l' estreno de un drama: 'l títol es *frappant*. Se titula *El cobrador del banco*.

La familia Magni ha tingut un gran triunfo ab un

miracle de aplom y equilibri que porta 'l títol de «El triunfo.»

Aquests son triunfos com cal, y no aquells de 'n Martínez Campos.

N. N. N.

CARTA-CARABASSA.

Barcelona, vint y tres de octubre vuitanta cinch á Donya Tecla Pistrinch. Mas de 'n Tóna—Panadés.

Ex-apreciada Teclita; sabrás que tot ha acabat, y que á gran velocitat t'envio una carbasseta.

De tot lo qu' haviem dit no hi ha res enterament; ¿cóm parlar de casament... si fa temps que tens marit?

No fassas la desentesa que no falta qui 'm va dir l'enredo que vas tenir ab Mossen Pesca-Ala-Encesa.

Tens la cara tant groixuda que 'm negarás tal vegada, que 't van trobar la buscada tot buscant tú la perduda.

¡Ja pots negar!... ¡No 't creuré; sé qu' ab dos jochs has jugat; y en proba de que hi guanyat, ¡las quaranta 't cantaré!

Lo retrato que 'm vas dar tant ranci, tronat y groch, l'hi clavet en un cert lloch que ja 'l pots endavinar.

Ab tas cartas fetas cendras mon foch d' amor hi apagat y ha quedat tant ofegat que jamay tornarà á encendres.

Dels cabells ó pèls de diable que me 'n vas doná un farsell n' hi construït un pinzell per' emblanquinar l'estable.

Si es vritat que vaig ser tou, ja no vull que més hi gosis; aixís, ja ho sabs, no disposis may més de 'n

PAU PEUPIU POU.

CONTESTACIÓ-CARABASSÓ.

Panadés—Mas de ca 'n Tona; mes de octubre, vint y nou, á don Pau Peupiu y Pou (a) Bon-vent—Barcelona.

May estimat Pau Peupiu; ¡sembla qu' estás molt encés! ¡vaja home... no será res! no arriba la sanch al riu.

¿Per lo del Mossén, no més t'has enfilat tant amunt? ¡si tot aixó fas per un... que farias pèls demés!

¡Fas prodigis d' energia per venjarte com un brau de una ofensa!... ¡Pobre Pau! quan hi anavas ja 'n venia.

¿De alló del retrato meu, que 't pensas que m' hi enfadat? ¡Allá hont tú l'has colocat ja fa temps qu' hi tinch lo teu!

¿Qu' has fet? ¡quina pasterada! Mas cartas dius qu' has cremat y 'l teu amor n' has colgat, ¡com si 'n passessis bugada!

¡Ay noy que sabs poch de viure! ¿Pro qu' has fet?... ¡Bernat Pescaire! de las tévas, lo drapaire, me 'n va da á mitj ral la lliura.

En quan al pinzell qu' has fet de mos cabells ¡vas lluny d' oscas! no tinch las trenas tant toscas ni 'ls tallo per cap ximplet.

Si te 'n sobran, créume á mí, guarneixten un bon mostatxo... ¡son de la qua del matxo que fa temps se 'ns va mori!

Vaja ¡prou! que m' entretinch; y tinch feyna en lo corral. ¡Sant Antoni 't guard' de mall téva may

TECLA PISTRINCH.

Per la copia.

CRISTÓFOL CRISPIN.

ESQUELLOTS.

Le carril de Sarriá com si fos un carril formal n' ha fet una de las sévas.

Com que la tornada de Sarriá li ve á baixada y tot d' un plegat sense saber cóm se li van rompre 'ls frenos, vels'hi aquí que va venirse'n disparat fins á Barcelona, rompent una paret de l'estació y ficantse fins á l'administració, la Sra. D.ª Locomotora.

Aixó no es d' estranyar.

Es tant lo que progressém que avuy fins las locomotoras han posat enteniment.

Es fama que la del carril de Sarriá va dir al presentarse:

—Dèu los guard! venia á participarlos que 'l maquinista y 'l fogonista han saltat deixantme sola... no 'm trobo gaire bè... pero tinch molt dalit de corre... Aquí 'm tenen, vegin qu' hem de fer.

Segons la llista que acaba de publicarse, tenim á Barcelona la friolera de 646 atvocats.

Sent la població de unas 250 milánimas, resulta que tocan 387 barcelonins ó sigan 77 familias per cada advocat.

Calcúlin, donchs, quants embolichs se necessitan perque aquest número inmens d' advocats pugan viure.

A l'exposició de Zaragoza, un industrial ha exposat ¿qué dirian?

Una caixa de morts.

Los organizadors de l'exposició l'han colocada sola dintre d' un quartet, al extrém de un corredor.

Com qu' es l'úlich producte d' aquest género que s'ha presentat en aquell concurs...

Pero vaja que tant mateix no hi havia per que desairarla d' aquest modo.

Podian colocarla entre las prendas de sastreria, ab un rétol que digués:

«ULTIMA MODA ESPANYOLA: L'últim traje dels contribuyents y dels que no 'n son, baix lo domini conservador.»

A Inglaterra s'ha inventat un sistema especial per aprofitar lo fum de las fabricas.

De 99,296 metros cúbichs de fum, procedent de 25 forns se n'ha obtingut 5,000 kilos de acetat de plom, 900 litros de alcohol metálich, una gran cantitat d'alquitra y fins gas del alumbrat.

A tals temps arribarém que fins del fum que sortirá de las cuynas se 'n fabricará menjar.

¿Y del fum dels cigarros d'estanch? Polvos per matar ratas.

A Moyá s'ha inaugurat una nova iglesia.

No n'hi havia prou encare en aquella vila y se 'n ha inaugurat una de nova.

Aixó si: está dedicada á dos sants, fills de aquella terra: Sant Pons de Planella y Sant Pere de la Cadireta. Aquest últim deu ser patró dels que están asseguts.

L'Ajuntament ha encarregat á n' en Soler y Rovirosa un nou uniforme pèls municipals.

¡Ay, si jo fós del Sr. Soler, cóm hi riuria!... Los vestiria... ¡de bailarinas!

Contan las crónicas qu' en Calvo y en Vico, las dos notabilitats de la escena espanyola van trobarse aquest istiu en un mateix establiment balneari prenent las mateixas ayguas, no sé si á las mateixas dosis.

No es estrany: l'un y l'altre tenen la gargamella irritada, per las mateixas causas.

Lo metje després d'examinarlos ab lo laringoscopi, podia dirlos:

—No menjin picant ni salat... abstinuense de tocino... y sobre tot no representin dramas d'Echegaray.

¿Volen tenir sempre salut per vendre? Déixinse de metjes y suscriguinse al *Correo catalan*.

Lo periódich de 'n Llauder ha descubert que 'l millor preservatiu y curatiu del cólera es l'aygua del pou de Sant Ignaci de Manresa.

Pero ¿a Manresa no hi ha hagut lo cólera? ¿No s'ha mort molta gent? Si senyors; pero 'ls que s'han mort son impios, que han volgut desacreditar l'aygua del pou de Sant Ignaci.

Una idea:—¿Vol dir que 'ls neos no estarian molt contents si 'ls tiravan á tots plegats de cap al pou de Sant Ignaci?

En un poble de la provincia de Castelló s'estava celebrant una corrida de novillos y un d'ells va embestir un tablado ahont hi havia *nada menos* que 'l rector, un canonge y l'ajuntament.

Y vels'hi aquí lo ajuntament, lo rector y 'l canonge, tots de camas en l'ayre

Y aquí tenen un novillo ilegal, enemich de la autoritat y del clero.

Llegeixo:

«Lo comandant d'exercit D. Antenor Duelo ha sigut designat per ocupar una de las vuit fiscalias de la Capitanía general de aquest districte.»

May podrá dirse ab tanta rahò com are: «Los duelos con pan son menos.»

A Milan s'han donat á coneixe uns concertistas de nou género.

Concertistas que no duhen instrument, perque ab la llengua, las dents y 'ls llabis ne tenen prou.

Y cuidado qu'executan óperas enteras... s'entén sense cantarlas.

—Y donchs ¿cóm ho fan? preguntarán vostés.

—De una manera molt senzilla: no las cantan... las xiulan.

Un abonat del tercer pis exclamava:

—¡Vaya una habilitat! Tambè las xiulo jo, sense necessitat d'estudiarlas.

En un tribunal:

Hi compareix un negre.

—¿Quin ofici té? li pregunta 'l president.

Y ell respón mol serio:

—Emblanquinador.

Ressona en la sala una gran rialla.

TRENÇA-CAPS.

XARADA-CONVERSA.

—¿Emilio?

—¡Qué voll!

—Tercera

durás aixó á D. Pasqual.

—¿Y que li tinch de primera?

—Res: ja ho dos, es per total.

—¿Tinch d'anarhí aquesta nit?

—No, no: quan los dos hem dit.

VILARET DE E. DE LL.

ENDAVINALLA.

Tinch bas sens poderhi beure, molt presumeixo y tinch tó. Veyám qui la solució tot seguit arriba á treure.

JENANI.

ACENTÍGRAFO.

Si la mèva filla no fos tant total tot molt més hermosa y de bon tractar.

PEPET DE ARBUÇIAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6—Formar un nom d'home.
- 1 4 1 2 6—Un objecte de cusidora.
- 3 4 3 2—Una joguina de nena.
- 1 4 2—Part del any.
- 6 2—Nota musical.
- 5—Una vocal.

FIGORIO DE M.

CONVERSA.

- Ja sè que 't casas Vicens.
- ¿Qui t'ho ha dit en Tusell?
- En Tomás m'ho vá dir l'altre dia, ¿y es veritat qu' es rica?
- L'hi donan déu mil duros en diner y dugas casas á.
- ¿A Barcelona?
- No, allí ahont tú y jo havém dit.

T. ROMPA.

GEROGLIFICH.

P I T T A
N I N A
L L : : C C
a b
S I

QUINQUÉ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª.—Di-a-de-ma.
- 2. Id. 2.ª.—Be-net.
- 3. ENDAVINALLA.—Lo llas escorredor.
- 4. ANAGRAMA.—Ralla-Rallat-Tralla-Tallar.
- 5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Armengol.
- 6. CONVERSA.—Clot.
- 7. TERS DE SÍLABAS.—E LE NA
LE VI TA
NA TA LIA
- 8. GEROGLIFICH.—Per entressuelo á las casas.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUISAT PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d'or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y préus baratissims, desde 1/2 rals fins á 100. Tot aixó ho trobaran en la llibrería de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als corresponsals s'otorgan rebaixas.

Magre, lleig y ab lo nás corvo, aquí tenen retratat al Sr. Còlera Morbo.

Ab aquell posat de mona que Nostre Senyor li ha dat, se 'ns presenta á Barcelona.

La gent tonta quan lo veu, creyent que ve á aniquillarlos, toca 'l dos per tot arréu.

Ell, sense fer cás del món, passa tres dias mirantse lo monument de Colon.

Després se 'n vá cap al Parque, y pregunta al vigilant perquè al lago no hi ha barca.

S' esporugueix d' allò més ab veure que cada vespre creman sofre pèls carrès.

Y encara més s' estarrufa lo seu nás extravagant quan topa ab aquella estufa.

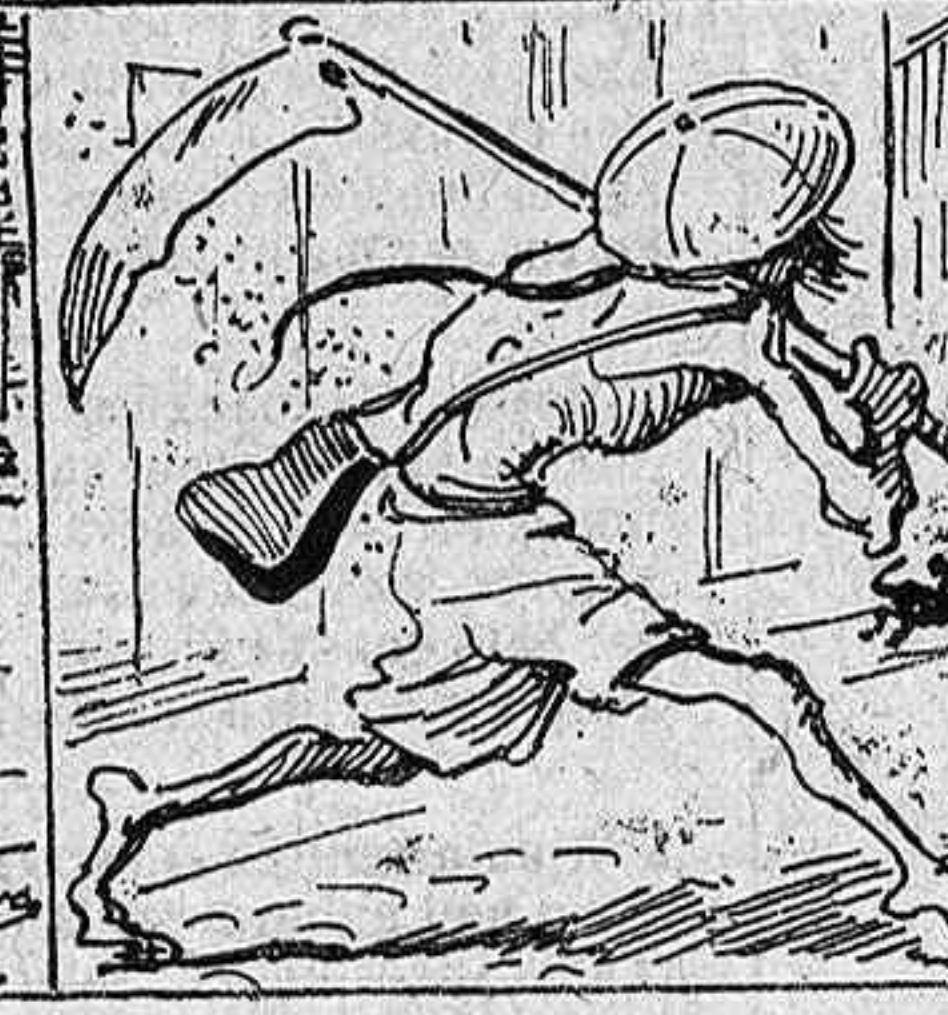
Resolt á fè una desgracia, puja un demati al tranvia y 's dirigeix cap á Gracia.

Ho veu tot tant indecent, que 'l murri pensa:—M' hi quedo. ¡Estaré perfectament!

Y eridant:—¡Cayga 'l que cayga!— se fica dintre 'ls safreigs, y empastifa tota l' aygua.

Després d' això, s' encamina á fer quatre disbarats al carrer de Ferlandina.

Mata també una estoneta, passejant pèl Portal Nou y per la Barceloneta.

Sense descansá un moment, l' arcaide Coll y Pujol l' empayta continuament.

Fentshi ensenyar per un noy, se 'n vá cap al manicomi que hi ha al poble de Sant Boy.

Pero allí 'l governadó li péga quatre trompadas, y 'l fa tocar pirandó.

Perseguit per la canalla, vá á amagarse sota un pont de la Riera de 'n Malla.

Un vespre un municipal l' atrapa tot arrupit á la vora d' un fanal.

¡Plaf! Li doña un cop de sabre, y 'l pobre Còlera Morbo se troba fet un cadávre.

Ficat dintre un cabaset, ab lo carretó dels gossos lo portan cap al Canyet.

Hi ha un Te-Deum... de mistó, la gent torna á Barcelona y... s' ha acabat la funció.